

РЕШЕНИЕ

№ 23272

гр. София, 07.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **4324** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. К. К. от [населено място], представляван от адв. Кр. Ч. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3693 – 866 от 30.03.2025г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в при ОД на МВР – В., с която на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца, като в тази връзка е отнето свидетелството за управление на МПС.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като е издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. В съдебно заседание се прави възражение и за нищожност на заповедта. Претендират се направените разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – В. в съдебно заседание не се явява и не се представлява. С изпращане на преписката е изразено становище за неоснователност на жалбата. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема от фактическа страна следното:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 3693 – 866 от 30.03.2025г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в при ОД на МВР – В., на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че при извършена проверка от контролните органи по повод управление на МПС в [населено място] жалбоподателят отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство употреба на алкохол.

Със заповед № 3066 от 01.11.2023г. директорът на ОД на МВР – В. е възложил на определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които е и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“. Други доказателства във връзка с компетентността на издателя на акта не са представени. Конкретно, не е представена заповедта, изходяща от министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 165 от ЗДвП за процесния период. Заповедта не може да бъде открита и на електронната страница на МВР. Съдът е дал указания на ответника в тази връзка с нарочно определение от 19.05.2025г., но те не са били изпълнени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Производството по делото е допустимо, доколкото жалбата е подадена в срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт.

При преценка на законосъобразността на оспорения акт съдът приема, че същият е нищожен, като основанията за този извод са следните:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. По делото не е представена заповедта на министъра на вътрешните работи по чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата, от която директорът на ОД на МВР – В. черпи правомощия за издаване на заповед № 3066 от 01.11.2023г. Доказателствената тежест за установяване на това обстоятелство – наличието

на заповед, от която директорът на ОД на МВР – В. черпи основания за издаване на заповед № 3066 от 01.11.2023г., е била за ответника, на когото съдът е дал указания в тази насока. В резултат на процесуалната пасивност на ответника, това обстоятелство по делото е останало недоказано, респ. не е доказана компетентността на издателя на акта. Издадената от некомпетентен орган заповед е нищожна и съдът следва да прогласи нейната нищожност без да е необходимо да обсъжда останалите твърдени пороци на заповедта.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя. По делото са представени доказателства за платени 10лв. за държавна такса за образуване на производството и за платен адвокатски хонорар в размер на 900лв. Съдът намира, че уговореното възнаграждение не е явно прекомерно.

На основание чл. 143, ал.1 от АПК ОД на МВР – В. следва да плати на жалбоподателя разноските по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3693 – 866 от 30.03.2025г., издадена от мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ в при ОД на МВР – В., с която на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца.

ОСЪЖДА ОД на МВР – В. да заплати на К. К. К. от [населено място], представляван от адв. Кр. Ч., разноските по делото в размер на 910лв., от които 10лв. за държавна такса и 900лв. за адвокатски хонорар.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП.